

Léka Géza

Bánrévei rapszódia

*Fújnak a fellegek
Gömör megye felől
Sokat gondolkoztam
a soraim felől
(népdal)*

Bizony, kedves fiam,
az én kötelességemből már kinőttél,
de tudod, tizenöt nyáron át
én nevelgettelek –
ez volt az én életemnek a legszebb ideje,
gondolsz-e rá néha, kisfiam

mikor először hazahoztak még alig potyogtál
de azért apádék igen meg voltak nyugodva
énrajtam
akkor még kijártunk a keskenybe
tudod volt az a kicsi földünk
kis nyomorúságos föld volt de a mienk
leterítettem neked a hamvast a mezsgyére
nehogy azok a nagy erős füvek
összekaristolják a bőrödet
de csak simakodtál volna hozzám mindenáron,
akkor a fölfogtalak s úgy kapáltam
az a csepp lábad majd a földet érte
ó mit bántad te azt csak körülöttem lehess

Bizony, kedves fiam,
sokszor elmondtam,
én úgy szeretlek, mint az édesapádat,
de ma is így mondom, mert ez nagyon igaz

másik nyáron meg
mikor mentünk a tehén elejbe
kezedbe adtam egy kis vesszőt
hogy majd avval hajtod
menni kellett, hiszen az esőben tudod
elkoncsorognak-elbodásznak a jószágok

LÉKA GÉZA (1957) Budapesten élő költő, író.

aztán
no ezt is közé mondtam már
hajtottad is rendületlenül
még az ólba is utánam jöttél
pedig ott zsennyegett az a sok csesznye szúnyog
mit tehettem betakartalak a kötőmmel
hóloom alá vettem a kis fejedet
s úgy fejtem hogy ne érjenek

Bizony, kedves fiam, sok mindent megcselekedtem
én tevégetted, hogy a kedvedbe járjak, meg nem
csaltalak volna a viláért se

mikor már nagyobbacska voltál
akkor is húzkodtalak erre arra
Putnokra Ózdra Várkonyra
a dinnyéért még Püspökibe is elmentünk
pedig otthon is volt
s az egri búcsúban is végigülted mellettem
az éjszakát a minoritáknál
együtt énekeltük a tantumergót
a sámlis asszonyok meg csak lesték
az én ájtatos fiamat igaz-e

Bizony, kedves fiam, akkor még bírtam
ám a tavaszon már a nyolcvannégyet töltöttem
s annak is öt esztendeje, hogy köztetek vagyok

utolsó időben is sokat vártalak
ki-kiálltam a kapuba hátha befutsz
de oszt hogy teli lett a talpam visszamentem
ültem csak mint a kopott gyöngy és rítam
sirattam azt a szép legényéletedet
meg magamat is hogy e végre juttam
hiszen tudod a hamut se vittem már az útig
csak oda a lépcső tövébe
sokat sírok fiam nagyon sokat
jól se látok s a fülemből se tisztul már ki
az a sok-sok vonatfütty soha
Bizony, kedves fiam...
de a csuda verje meg ezt a Budapestet,
én nem értem, milyen népek élnek itt,
hogy saját hangomon kopik belőlem az Isten,
pedig mindegy már nekem: akár a Nap, akár a lámpa,
úgy ülök itt, fiam, életre-halálra.

Állnál a részben

Dzsó,
öreg Dzsó,
ha tudnád, hogy ami voltál,
nincs már jelen a világban,

nincs ott
se BükkSZenterzsébeten,
se Rédcisen,
hiába csapott le nevedre
néhány önámító zárvány,
reménytelenebbek, mint
Simoné Bazsiban,
Kodolányié Sellyén,
reménytelenebbek
az egész Ormánságnál,
Drávástól, Fekete-vizestől,
fuldokló mindenestől.

Ha hallgathatnék róla,
talán el se hinném,
hiszen akarva-akaratlan
úgy hordozlak,
úgy visellek, akár a
kétszáz éves lelkész,
Tompai Mihály Gömört,
Kelemért és Hanvát,
akit se vérrokon, se földi
följebb nem emelhet,
ám ahová tájékozódni
már csak egy-két bigott palóc,
esetleg néhány sikebóka
irodalmi előember
toppan be néhanap.

Ha legalább
fölszaladhatnék hozzád
a hírrel, hogy vége,
hogy mindennek vége,
elmúlt az élettani hatásod, Dzsó,

s vele megszűntek az
elvonási tüneteim is,
nem görcsölök már,
de meg sem áradok
gondolattól, képtől,
buherált szóhegyektől,
csak mormolom,
pötyögtetem,
és szortírozom őket,
ezt ide, amazt oda,
hátha így is kiadnak valami
épkézláb konnotációt,
valami keményebb,
tökösebb,
időt állóbb
nélkülediséget. –

Persze tudom jól,
még ha ajtót nyitnál is,
be nem tessékelnél,
állnál csak a résben,
arcodon széles,
türelmes mosollyal,
és megvárnád,
amíg kifújom magam,
s amíg belátom végre,
hogy ami voltam,
de kivált, amivé lettem,
az sincs már jelen
sehol.

Old Csenderhand

Tokaji Mu